Kudüs'ü bekleyen asker

DOKSAN YAŞLARINDA BİR ADAM

Aşağıdaki hatıra, 1972 yılında yolu Kudüs'e düşen merhum gazeteci İlhan Bardakçı'ya aittir. Kudüs'ün aidiyeti hakkında bilgi verici olduğu için, bu gün bir değişiklik yapalım dedik ve köşemize misafir ettik. Kendisi görüp dinlediklerini kendisi anlatıyor:

"Yıllar önceydi, sene 1972. Kudüs'te tarihi ve turistik yerleri geziyorduk. Mescid-i Aksa'da heyecanlanmıştım. Avluda biri dikkatimi çekti. Doksan yaşlarında bir adam… Üzerinde kendinden daha yaşlı bir asker üniforması; her yanı yama içinde, hatta bazı yamaların bile tekrar yamanmış olduğu bir elbise… Orada ayakta bekliyordu. Şaşırmıştım.

Bizi gezdiren rehbere sordum; "Ben kendimi bildim bileli her gün buraya gelir. Akşama kadar bekler." Dedi.

Kendisiyle konuşmaya karar verdim. "Selamün aleyküm baba." dedim. Başını biraz bana doğru çevirdi, durakladı ve çatallanmış titrek bir sesle "Aleyküm selam oğul." dedi. 'Hayırdır baba sen kimsin, burada ne yapıyorsun?' dedim.

"Ben…" dedi titreyen bir sesle. "Ben, Osmanlı Ordusu, Yirminci Kolordu, Otuz Altıncı Tabur, Sekizinci Bölük, On Birinci Ağır Makineli Tüfek Takımı Komutanı Onbaşı Hasan'ım."

Sesinde titreme kalmamıştı. Genç bir askerin tekmil vermesi gibi tekrarladı: "Ben Iğdırlı Onbaşı Hasan'ım. Bizim bölük Cihan Harbi'nde Kanal Cephesi'nden İngiliz'e saldırdı. Cânım ordu Kanal'da yenildi. Artık geri çekilmek elzem idi. Ecdat yadigârı topraklar bir bir elden gidiyordu. İngiliz, sonra Kudüs'e dayandı, şehri işgal etti. Biz de Kudüs'te artçı bölük olarak bırakıldık." dedi.

İngilizler Kudüs'ü işgal ettikleri zaman halk çok tepki göstermesin diye küçük bir Osmanlı birliğinin şehirde kalmasını istemişler.

SİZ BURADA NÖBETİ SÜRDÜRÜN

Adam anlatmayı sürdürdü: "Bizim artçı bölük elli üç neferdi. Mütarekeden (Mondros Ateşkesi) sonra ordunun terhis edildiği haberi geldi. Başımızda kolağamız (yüzbaşı) vardı.

“Aslanlarım, devletimiz müşkül vaziyettedir. Şanlı ordumuzu terhis ediyorlar, beni İstanbul’a çağırıyorlar. Gitmem gerek, gitmezsem mütareke emrini çiğnemiş, emre itaatsizlik etmiş olurum. İçinizden isteyen memleketine dönebilir, ama beni dinlerseniz sizden tek isteğim var: Kudüs bize Sultan Selim Han Hazretleri’nin yadigârıdır. Siz burada nöbeti sürdürün. Sonra halk ‘Osmanlı da gitti, bundan sonra bizim halimiz nice olur!’ demesin. Fahri Kâinat Efendimiz’in ilk kıblesini Osmanlı da terk ederse gâvura bayramdır. Siz, İslam’ın şerefini, Osmanlı’nın şanını ayaklar altına aldırmayın.’ dedi.

“Bölüğümüz Kudüs’te kaldı. Sonra upuzun yıllar bir anda bitiverdi. Bölükteki kardeşler teker teker Cenab-ı Hakk’ın rahmetine kavuştu. Düşman değil de yıllar biçti geçti bizi. Bir ben kaldım buralarda. Bir ben, koca Kudüs’te bir Onbaşı Hasan.” dedi.

Alnından akan ter, gözyaşına karışıyor, kırış kırış olmuş yüzünde kendi yol bulup akıyordu. Konuşmaya devam etti:

“Sana bir emanet var oğul, nice yıldır saklarım. Emaneti yerine teslim eden mi?” dedi.

“Elbette” dedim.

SELAM GÖTÜR ANADOLU’YA

Sanki Türkiye’ye haber göndermek için birini bekliyordu. “Anadolu’ya vardığında yolun Tokat sancağına düşerse Mescid-i Aksa’ya beni nöbetçi bırakıp burayı bana emanet eden kolağam Mustafa Kumandanımın yanına git. Ellerinden benim için öp ve de ki: ‘Kudüs’ü bekleyen 11. Makineli Takım Komutanı Iğdırlı Onbaşı Hasan o günden bu yana bıraktığın yerde nöbetinin başındadır. Nöbetini terk etmedi, tekmili tamamdır hayır dualarınızı beklemektedir kumandanım.” de.” ‘Tamam’, dedim.

Nasırlı ellerine sarıldım sonra öptüm öptüm. “Allah’a emanet ol baba!” dedim.

“Sağ olasın oğul. Bizim için dünya gözü ile o mübarek Anadolu’yu görmek mümkün değil. Var sen selam götür tanıdık tanımadık herkese.” dedi.

Kafileye geri döndüm, sanki bütün tarihimiz kitaplardan canlanmış da karşıma çıkmıştı. Rehbere durumu anlattım, inanamadı. Adresimi verdim, bu askeri takip etmesini, bir şey olursa bana mutlaka haber etmesini istedim.

Türkiye’ye gelince verdiğim sözü yerine getirmek için Tokat’a gittim. Askerî kayıtlardan Kolağası Mustafa Efendi’nin izini buldum. Vefat edeli yıllar olmuştu.

Sözümü yerine getirememiştim. Ardından seneler birbirini kovaladı. 1982’de bir gün ajansa geldiğimde bir telgrafım olduğunu söylediler. Rehberden gelen bir tek cümle yazılıydı:

“Mescid-i Aksa’yı bekleyen son Osmanlı askeri bugün öldü.”

Allah rahmet eylesin.